

[Albrechtsen]

bl.a. de 92 lande, som stemte for Algeriets resolutionsforslag, og som ikke tog Marokkos udspil for gode varer. Det er bl.a. lande som Sverige, Finland, Norge og Grækenland – og i øvrigt også Spanien, som historisk set har været medansvarlig for det hele, men som nu har erkendt sit ansvar. Den tidligere kolonimagt er klar over, hvad der foregår, og stemte naturligvis sammen med Algeriet. Hvorfor tager man så ikke dette såkaldte forslag om folkeafstemning, som Marokko har stillet? Ja, det gør man ikke af den simple grund, at Marokko har beregnet, at der næsten ingen mennesker er til at deltage i den folkeafstemning. Jeg tror, de mener, der er 75.000 tilbage i området, og lidt sandhed er der jo i, at de snart har fået fordrevet dem alle sammen fra området, så der bliver vel stort set ikke mange tilbage at holde afstemning for, hvis det var sådan, at det skulle foregå på de betingelser, som Marokko stiller, nemlig at deres militære tilstedeværelse skal opretholdes, indtil folkeafstemningen har fundet sted. Det er jo mange hundrede tusinde mennesker, som det her drejer sig om, men dem har Marokko ikke tænkt sig skulle deltage i folkeafstemningen. De kunne så eventuelt vende tilbage, hvis det utænkelige skulle ske, at en af Marokko foranstaltet og iscenesat skueforestilling skulle ende med det helt utænkelige resultat, at der blev tale om selvstændighed.

Det, man derfor har krævet fra Polisarios side, og som alle disse lande har støttet, er, at der skal føres direkte forhandlinger, og at en løsning og eventuelt en folkeafstemning, hvis man vil have det, skal finde sted efter en marokkansk administrativ og militær tilbagetrækning fra Vestsahara. Det ville jo være det glade vanvid at overlade til Marokko, som har fordrevet disse mennesker fra deres land, at foranstalte en folkeafstemning i det område. Jeg er simpelt hen ude af stand til at fatte, at ministeren kan få sig selv til at komme op på denne talerstol – for man burde dog overveje en lille smule, hvad man vil sige, før man kommer herop – og tale om det marokkanske forslag til en folkeafstemning.

Jeg ved ikke, om ministeren ville se lige så positivt på det, hvis f.eks. styret i Kabul kom og foreslog en folkeafstemning i Afghanistan. Jeg tror, man ville kunne tage et sådant forslag lige så højtideligt eller lige så lidt højtideligt som det, Marokko er kommet med her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om indgåelse af en kulturaftale med Cuba.

Af Riishøj (SF) og Albrechtsen (VS) m.fl.
(Fremsat 17/10 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Allerede i sidste samling havde Folketinget lejlighed til at behandle et forslag om indgåelse af en kulturaftale med Cuba, og hvad jeg sagde ved den lejlighed, står selvfølgelig stadig ved magt.

Regeringen mener fortsat ikke, at der er anledning til at indgå en kulturaftale med Cuba. Det er ikke, fordi vi mener, at et kulturelt samarbejde med Cuba er uinteressant, bestemt ikke, vi vil tværtimod gerne, så vidt vi magter det, udbygge vore kulturelle kontakter med Cuba, men de økonomiske rammer tillader nu engang ikke, at vi udvider det formaliserede kultursamarbejde.

Det fremgik jo af debatten her i foråret og den senere behandling af spørgsmålet i udenrigsudvalget, at mange medlemmer i Folketinget gerne ser drøftelsen af forslaget om indgåelse af en kulturaftale med Cuba indpasset i en generel ramme, som omfatter hele vores politik med hensyn til indgåelse af kulturaftaler med andre lande, og jeg vil derfor koncentrere mig om denne vinkel i dag.